

7 poete pentru Ziua Internațională a Femeii - 8 Martie 2012 -

★ Cristian SABĂU

Au trecut 101 ani de când, după dezastrul de la fabrica „Triangle Shirtwaist Factory”, comunitatea socialistă internațională s-a mobilizat și a reușit să impună sărbătorirea Zilei Femeii, omagierea „celui de-al doilea sex”, pe nedrept discriminat. Dar parcă niciodată până în acest an 2012 sărbătorirea Zilei Femeii nu s-a desfășurat sub semnul strigătului de disperare.

Tot mai multe demonstrații, tot mai multe reuniuni culturale, tot mai multe foruri politice

și civice discută situația femeii în vremuri de criză. Nu doar economică, ci și morală, pentru că nu trebuie să uităm că în ultimii ani vocabularul internațional s-a îmbogățit cu un cuvânt: „FEMINICID”, cuvânt care desemnează uciderea femeii, în general a partenerei de viață fie aceasta (în funcție de hărțile cu ștampile) soție, concubină, amantă... Este trist faptul că în Italia pe care o avem ca model în primele două luni ale anului 2012 au fost ucise de către partenerii de viață 30 de femei. Adevărată molimă europeană. Dar

mult mai estompată față de fenomenul uciderii în masă a femeilor pe continentul american, mai cu seamă în orașul de la frontiera Mexicului cu SUA - Ciudad Juarez, oraș campion al feminicidului. Atât de mare și neagră este faima acestui oraș încât regizorul Gregory Nava a turnat „Bordertown”, un film care tratează acest fenomen odios, în care apar Jennifer Lopez și Antonio Banderas și pe care îl recomand cu multă căldură.

Și tot cu multă căldură recomand și selecția de poeme datorate unor poete cu precădere din

aceea parte a lumii și care vorbesc uneori mai voalat, alteori mai vehement despre condiția femeii în acest 2012. Menționând că în marea majoritate poemele au fost scrise tocmai pentru a celebra Ziua Femeii, le mulțumesc poetelor Mercedes Roffe, Vera Lucia de Oliveira, Annabel Villar, Cecilia Alvarez Gonzalez, Silvia Cuevas-Morales, Maria Antonieta Flores care mi-au încredințat poemele lor. Un gând pios se cuvine și poetei argentinieni Alfonsina Storni care a fost o militanță pentru îmbunătățirea condiției femeii acum aproape un secol.

VERA LÚCIA DE OLIVEIRA (Brazilia/Italia)

Și aceia sunt porcii și ceva ca un damf de vomă și fructe porcării dumnezeiască un copil de sânge și leagănul ca un corb un tipăt ca un cântec de îngropăciune EA dansează dansează EA inaugurează în sângele ei sărbătoarea sângelui EA dansează conjură transformă cântă EA dansează aduce cu ea coșuri și ierburi aduce cu ea miera și cenușa EA dansează aduce cu ea laptele animalelor moarte EA dansează aduce în sfârșit mireasa și mirele aduce pâinea și tămăia și-l aduce pe Fiul și aduce masca mortuară a Fiului ca să nu lipsească masca ca să nu lipsească Moartea EA dansează EA dansează Dar mai ales pentru ca fructele să nu lipsească.

Dorință

Doresc ca Dumnezeu să mă locuiască încerc să-i fiu un templu suflarea lui are nevoie de sângele meu secole de-a rândul mi-ai ars trupul pentru că Dumnezeul universului mi-a vizitat pântecul dar eu invoc gena în fiecare lună a lumii.

MERCEDES ROFFE (Uruguay)

Cânt pribeag

În firul nopții EA își desenează portretul EA conjură convertește transformă cântă EA dansează dansează În trupul său EA inaugurează sărbătoarea trupurilor EA îi invocă pe aceia care știu să se înveselească EA dansează dansează

SILVIA CUEVAS-MORALES (Australia)

Ziua Internațională a Femeii

Câte femei sângerează până la moarte în clandestinitate forțată în vreun apartament jegos în mâinile vreunui călău sadic? Câte cutite infectate au mutilat trupurile atâtor fetițe în vreun sătuc abandonat chiar și-n vreun mare oraș? Câte piepturi căzute și secate se vor întâlni cu buzele unor sugari flămânzi care mulțumită neatentei lumii astăzi vor posti încă o dată? Câte fetițe vor aștepta cu teamă căderea nopții care cu întunecimile sale înspăimântătoare le va chinii visele? Câte adolescente vor oferi în această noapte comoara lor atât de bine păzită vreunui principe care cu promisiuni mincinoase

le va convinge că le va iubi până la moarte? Câte vântăi vor mai fi ascunse sub motive false cum ar fi căderile din cauza întunericului? Câți tembeli cu buchete de flori ofilite vor încerca fără rost să li se ierte purtările? De câte sărbătoriri ale Zilei Internaționale a Femeii mai avem nevoie până să putem sărbători atât de dorita egalitate?

M-am săturat!

M-am săturat de sărutările tale care nu sărută M-am săturat să cerșesc câteva ore ca să ies singură M-am săturat să mă uit la tavan și să stau liniștită când cu orice preț în mine îți cauți plăcerea M-am săturat de îmbrățișările

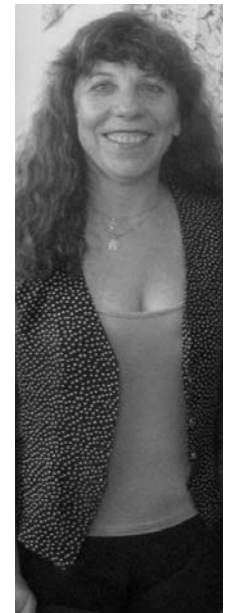
pe care mi le dai ca pe o spagă M-am săturat să adorm mereu cu frica că mă va trezi încă o dată o ușă trântită Sunt înjosită că-mi ascund privirea denunțătoare umilită că-mi cenzurez cuvintele care-și doresc să iasă din gura mea ca niște strigăte de revoltă Mi-e rușine că mă simt obligată să-mi ascund urmele pe care mi le lași Sunt sătulă să-ți îndeplinesc toate fanteziile și capriciile. Dezgustată de falsele tale scuze după ce mă umilești și mă violentezi Mă simt zduncinată pentru că sunt atât de neajutorată atât de asfixiată de forța la care recurgi forța care în orice moment mă controlează mă exasperează Dar în ciuda fricii n-ai reușit să-mi smulgi toată puterea mi-a mai rămas cât să-mi iau viața s-o bag într-o valiză și cu mâna care nu șovăie să-ți trântesc ușa.

Femeia mutilată

Pentru că nu ne-am supus ne-au tăiat capetele. Deși nu știam să mânuim arme ne-au tăiat și mâinile. Pentru a ne păstra virgine ne-au cusut labiile. Pentru a nu mai putea simți plăcerea ne-au extirpat clitorisul. Pentru a nu mai putea denunța ne-au smuls limba. Pe cele care nu voiau să fie doar proprietăți le-au ars cu acid. Doar ca să *naștem natural* ne-au lăsat să ne despicăm până la anus. Și așa pas cu pas ne-au tot mutilat. Și în tot acest timp

despre egalitate mereu s-a discutat.

ANNABEL VILLAR (Uruguay/Spainia)

Pentru ele nu există catifele

Pentru ele nu există catifele nici dantele nici museline doar pânze aspre doar voci răstite doar gesturi brutale pentru ele nu există cărți nici pupitre nici universități pentru ele există doar a freca a spăla a săpa a semăna și a recolta a măcina a visa este un verb interzis dar întotdeauna se poate și mai rău marginalizate între voaluri predicând în deserturi bolovănoase în lumea a treia a taberelor fără viitor fără prezent fără privind cum viața le trece pe dinainte întredeschise de tristețe și soare

dar întotdeauna se poate și mai rău izolate sub tunicile largi crescându-și copiii fără apă doar cu necazurile în adâncă ignoranță a patriarhatului din pădurile lumii a treia privind cum viața le trece pe dinaintea ochilor întristați de sida și de amar dar întotdeauna se poate și mai rău izolate în vitrinele ghetourilor din cartierele roșii în lumea a patra a inegalităților și nedreptăților cu nasul lipit de geamul vitrinei privind cum viața le trece pieziș pe dinaintea fără s-o trăiască de parcă ar fi numai luată cu împrumut dar întotdeauna se poate și mai rău între naștere și moarte numai iluzorii puncte-puncte.

Descoperire (8 martie 2006)

„...este interzis să plângi deasupra paginilor cărților fiindcă nu-i frumos să se scurgă cerneala...”

Mario Benedetti

Cât ai clipi din ochi ca print-o scamatorie timpul implacabil a și zburat și într-o bună/rea dimineată te trezești femeie matură. Și în ceaunul unui sabbat și-ai fierț potniunile în timp ce-n oglindă fii dezgoleai fruntea, ridurile și neliniștile. Cât ai clipi din ochi istoria ti s-a scurs printre degete, vijelia obraznică a smuls din coroana ta câteva ramuri și aproape toate crengutele. A trebuit să fii pe rând mai întâi propria-ți mamă și apoi propria-ți fiică, a trebuit să fii cu schimburl când infirmieră iar acum în sfârșit ești o biată copistă căreia îi dictezi cerneala care plânge în poemele tale.

CECILIA ALVAREZ GONZALEZ (Spania)

O lacrimă

„Lacrima a fost fericirea.”

Ángel González

Pică încet o lacrimă și știi că ești vie. Știi că mai palpiți deși nu-ți simți palpitatiile, că soarele este și al tău chiar dacă mori de frig și știi că nu e sigur că durerea te face mai tare. Te anihilează până te învinge până-ți ia și pielea, până șterge orice urmă de speranță. Și nu e sigur că viața înseamnă două zile e mai sigur că orele te înlănuiesc te duc vrând-nevrând la dezordine la ușoara excepție a existenței tale.

Tăcere infinită

„Vorbesc cu mine, numai cu mine, cu mine cea singură, izolată.”

Sylvia Plath

Te înconjoară o infinită tăcere care te înjunghie care îți stoarcе sufletul până-l doboară până ce rupe și aerul pe care cu greu îl respiri. Nu există cuvinte care să te umple care să-ți dea viață fără ca o tăcere adâncă să te învalue o tăcere care te și cuibărește la piept și n-ai ce să-i faci. Te doare dragostea și te doare pustiiul orelor te doare marea și te doare aerul sărat care te acoperă. Te doare viața atunci când doar tăcerea te trăiește.

MARIA ANTONIETA FLORES (Caracas, Venezuela, 1960)

★★★★ O femeie nu-și înfige unghiile în gâtul iubit de-abia dacă-l brăzdează îi lasă amintirea îl infiorează cu priceperea și cu delicatețe mușcă

Mujer Palabra 2012

ENERO	FEBRERO	MARZO	ABRIL
L M M J V S D	L M M J V S D	L M M J V S D	L M M J V S D
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
MAYO	JUNIO	JULIO	AGOSTO
L M M J V S D	L M M J V S D	L M M J V S D	L M M J V S D
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
SEPTIEMBRE	OCTUBRE	NOVIEMBRE	DICEMBRE
L M M J V S D	L M M J V S D	L M M J V S D	L M M J V S D
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

mujerpalabra.net

axele trupului și face cruce absolut întâmplător pe la extremități unghia brăzdează încet pentru a fi risipitoare în dragoste în trup deschide ferestre ale timpului pe care niciodată nu le va vizita trasează ușor o dără nimic nu lasă urme în deșert a fost abilă își zvântă sudoarea de pe trup și plânge adâncă a fost mușcătura și vânăta urma

imposibil de confiscat învinse de moarte încă înainte de a se fi născut mereu privite ca niște seminte purtate de vânt care s-au predat sacrificiului vieții fără vreun viitor și fără vreun prezent fără vâlstare care să le protejeze deprinse ca în singurătate să se alinte una pe alta făcând din fiecare zi o victorie sterilă femei care-mi vorbesc de foarte departe sufocate în nepriceperea și în încetoșarea dorinței femei singure care și-au deformat mâinile în munca grea pe care le-a cerut-o rufăria albă și care și-au consumat zilele între tuse și dureri de piept cunoscând toată mizeria administrând tăcerile și hrana cotidiană intrând în fiecare zi cu o durere de netălmăduit o stirpe fără mari ambiții femei tandre care au iubit fără să aștepte răspuns și care una după alta mână în mână au făcut verigile lanțului paraginei.

În colivie privește-te într-o colivie într-o micuță colivie de lemn

locuiești într-un puț secat scoate-ți rădăcinile depărtează-le de arbori și de orice ramură învată savoarea nemerniciei tale a mâinilor tale înțelege-ți imposibilitatea liniile incurcate ale destinului natura ta de prizonieră.

Cântec de dragoste

Vă aflați într-un oraș friguros ai cărui locuitori mor de mulți ani din cauza războiului aici au început să moară și să se bată umbrele copacilor ne desenează pașii aceia care vor doar să ajungă la un adăpost mă gândesc la violența care ne înconjoară în timp ce sângele umbla pe străzile mele cu un cuvânt sau cu o privire barbaria ne apropie timpul ne îndepărtează

ALFONSINA STORNI (Argentina)

Plângere Doamne, plângerea mea e asta: Tu mă vei înțelege Simt că voi muri de dragoste Fără să pot iubi Caut să ating perfecțiunea Și în mine și în ceilalți Caut perfecțiunea Ca să pot iubi.

Ard pe rugul meu Doamne, ai mila de mine Căci mor de dragoste Fără să pot iubi.

Tu mă vrei albă

Tu vrei să fiu ca zorii Tu mă vrei spumoasă Tu mă vrei sîdefie Femeia ca un crin să fie... Dar mai ales castă Cu discretă aromă Și închisă corolă

Nicio rază de lună Pe furii să nu m-atingă Nicio zambila Să nu-mi fie soră Tu mă vrei de zăpadă Tu mă vrei albă Tu vrei să fiu ca zorii

Tu care ai ținut În mâini toate cupele Cu miere și fructe Le-ai dus buzelor vineții Tu care-n festinuri Acoperi cu o frunză de viță Sărbătorind pe Bacchus Ti-ai sleit trupul Tu care îmbrăcat În roșu ai dat iama În grădinile Negre Ale Iluziei și Minciunii

Tu care nu-mi dau seama Încă prin ce prin miracol Ti-ai păstrat Scheletul intact Tu mă vrei albă Tu-mi pretinzi să fiu castă (Dumnezeu să te ierte) Că mă vrei albă Du-te în pustiiuri În munți, în păduri, Trăiește-n colibă Spală-ți mâinile În noroi Mănâncă rădăcini amare Bea din izvoare Dormi pe pământul înghețat Înnoiește-ți țesuturile Cu apă și sare Vorbește cu păsările Trezește-te în zori Și atunci când trupul Îți vei fi restaurat Și când în el vei fi pus Sufletul prin alcovuri lăsat Doar atunci, bărbate, Să mă pretinzi albă, Să mă pretinzi curată, Să mă pretinzi castă.

